Aydın ile ilk kez 1979'da Selimiye Askeri Hapishanesinde tanıştık. O basın suçundan geldiği için fazla kalmadı ama uzun konuşmalarımız olmuştu. Sayımız azdı, üç kişiydik; birisi –İbrahim Yalçın- tahliye olacak, kalan iki kişi de kaçtıktan sonra –beklendiği gibi- müebbet alacaklardı.

Üç kişi için ayrı koğuş olmaz tabii, biz de İGD'lilerin koğuşunda kalıyorduk. Üç kişi de Emeğin Birliği'nden vardı. Ne ilginç bileşim değil mi? Acilciler ve İGD'liler aynı koğuşta…

Neden olmasın? Diğerleri gibi bağnaz değildik ama sonuçta biz de Sovyetçi idik. İkide bir bize, "biz sizi böyle bilmiyorduk" derlerdi. Okuyan insanlardık ve buna şaşırıyorlardı. Aramız gayet iyiydi.

Aydın ile burada tanıştık, o uzun süre tutuklu kalmadı. Oğlu yeni olmuştu. Eşi Oya Baydar ile oğlunun bebeklik fotoğrafını hatırlıyorum.

Yeniden –yanlış hatırlamıyorsam- 1983'te Almanya'da karşılaşacaktık. Aynı kentteydik: Frankfurt.

İlk sözü, kaçmana çok sevindim, olacaktı.

Birkaç yıl sonra TKP çevresi Türkiye Postası adlı 15 günlük bir gazete çıkarmaya başladı. Merkez büro Batı Berlin'de idi. Bir keresinde oradan Frankfurt'a arabayla döndük ve unutamayacağım bir deney yaşadık.

Arabayla Demokratik Almanya Cumhuriyeti içinden geçiyoruz. Bir ara kahve içmek için durduk. Binaya girip kahve ısmarladık. Bir kadın kasaya isteğimizin bedelini yazdı, çıkan fişi yanındakine uzattı; o yırtıp yanındakine verdi; üçüncüsü bardakları ve tabakları dizdi; sonuncusu da kahveyi

doldurdu. Aydın ve ben büyük bir hayretle bu muhteşem işbölümüne bakıyorduk. Tek kişinin yapacağı işi dört kişi yapıyordu.

Kahveleri içtik. Aydın, bunlar bize fincanları yıkatmadan gidelim, dedi.

141. ve 142. maddeler kalkınca o ve Oya Türkiye'ye döndüler. Arada bir yine geliyordu, görüşüyorduk. Benim sosyalizmin çözülmesiyle ilgili yazılarımı okuyordu. Bir keresinde, "biliyordum zaten, sende de bende de muhaliflik vardı" demişti. Sonuçta Sovyetçiydik ama bağnaz değildik.

Sonra yıllarda görüşmedik.

81 yaşında ameliyattan sonra yoğun bakıma kaldırıldığını öğrenince ölebileceğini düşündüm. İleri yaşta iş bu noktaya geldi mi dönüş zordur. Maalesef böyle oldu.

Son kere galiba Kürtlerin Brüksel yakınındaki televizyonunda görüşmüştük. Beni görünce çevresindekilere, bu teröristin burada ne işi var, demişti.

Esprili, üretken ve oldukça zeki bir adamdı.

Defalarca hapse girip çıktı ama muhalifliğinden vazgeçmedi.

80 onun için yaş sayılmazdı ama bir yerden sonra beden kaldıramıyor artık…

Anısı daha genç olanlara örnek olsun diyeceğim…